

Giáo lý căn bản – 39

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[04/11/2024 - 07:22 - anhlibrary]

Sáng nay chúng ta trở lại một loạt chủ đề cũ, mà chúng tôi muốn có một bài giảng có một nội dung tổng ôn tập lại, ngắn thôi. Tổng ôn tập lại cho những người sơ cơ. Đó là chúng ta cùng nói với nhau về cái gọi là thiện nghiệp, ác nghiệp, tức là phước và tội đó, phước và tội, cảnh giới tái sinh, vấn đề tái sinh, vấn đề luân hồi và vấn đề thiên định. Tức là tội, phước, nghiệp báo, tái sinh và thiên định, cũng như các cái cảnh giới, gom gọn có mấy chục phút thôi. Sở dĩ nó ngắn là bởi vì chúng ta đã học rồi, giờ ôn lại thôi. Nó như thế này:

Trong vô lượng kiếp luân hồi, chính Đức Phật cũng đã xác định, trong vô lượng kiếp luân hồi đó thì mình nó xa, nó lâu, nó dài lắm, mình không cần thiết phải xác định là con gà nó có trước cái trứng hay là cái trứng có trước con gà, mình chỉ cần biết là muốn có trứng thì phải có con gà, muốn có con gà thì phải có cái trứng, khi mà các cái điều kiện mà nó hội đủ thì con gà nó sẽ tạo ra cái trứng và cái trứng nó sẽ nở ra con gà, cái đó là cái quan trọng, mình cần gà phải làm sao? Cần trứng phải làm sao? Chỉ vậy thôi, còn chuyện xác định cái nào có trước thì cái đó không cần thiết, không cần thiết.

Chuyện nó như thế này, do cái tập khí sinh tử, thói quen nhiều đời, do cái sức hút của phiền não, mỗi người trong chúng ta ngày nào mà chưa có hiểu được cái nguyên tắc cái công thức Tứ Diệu Đế đó thì cho đến ngày đó chúng ta vẫn tiếp tục loay hoay trong cái vòng tròn sinh tử, loay hoay bằng cách nào? loay hoay bằng cách nào? Đó là... đã nói dòng luân hồi nó dài lắm, không thể nói về thời gian, không thể nói điểm bắt đầu. Còn nói về cái mô hình, cái cấu trúc của nó, nó là một cái vòng tròn cho nên bắt đầu từ điểm nào cũng được, bắt đầu từ điểm nào cũng được. Thì thôi thì mình chọn một điểm như trong Kinh đi, tức là trong tiền kiếp, trước kiếp này do cái niềm đam mê thích thú hưởng thụ ở trong 6 trần thông qua 6 căn cho nên 6 cái ái, thành ra 6 ái của đời trước, 6 ái này, 6 cái niềm đam mê, lục ái, 6 cái niềm đam mê trong những gì mình thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng và suy tư. Với cái nền tảng của 6 căn chúng ta tiếp xúc 6 trần và từ đó chúng ta có 6 ái, đấy. Và tới từ cái 6 ái này nó mới dẫn mình đi các cái cảnh giới tương ứng. Tương ứng là sao? Có người, có người khi tiếp xúc 6 trần, có người và có lúc, có người và có lúc chứ không phải tuyệt đối khi mà tiếp xúc 6 trần mình thấy ra những khía cạnh bất mãn, những khía cạnh tiêu cực, thế là mình tạo cái nghiệp sân, cái nghiệp sân. Còn có lúc chúng ta tiếp xúc 6 trần chúng ta tìm ra ở đó những cái khía cạnh ngọt ngào thế là mình thích, thì đó gọi là tham, đấy và từ đó nó mới hình thành ra cái ý niệm là trốn khổ tìm vui, thích sướng, sợ khổ, do cái thích sướng sợ khổ mà trốn khổ tìm vui, cho nên chúng ta có các cái hướng hành động mà mấy cái hướng hành động nó ở đâu nó ra, nó là do tiền nghiệp của kiếp trước, kiếp trước đó nữa, khuynh hướng tâm lý và cái môi trường sống. Cho nên chính ba cái này nó cộng lại đó khi mà mình tiếp 6 căn mà tiếp xúc với 6 trần mình mới có khuynh hướng tâm lý, mình phản ra sao. Có người thì trước cái trần cảnh đó họ thấy vui, thấy thích, có người họ thấy bất mãn, mà nó khổ một chỗ là cả cái thích và cái bất mãn này nè, cái thích và cái ghét này nè, nó là nền tảng để tạo ra các cái nghiệp khác cho kiếp sau. Có nghĩa là chính cái hoạt động của 6 căn đời trước nó làm nền tảng để tạo ra 6 căn đời sau, và cứ vậy mọi hiện hữu của chúng ta nó chỉ là sự hiện hữu của 6 căn, 6 trần và tất cả đời sống hoạt động của chúng ta chỉ là hoạt động của 6 căn 6 trần, còn cái chuyện hoạt động ra sao thì hồi nãy chúng tôi đã có nói rồi, là do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống, nó khiến cho mình có cái hoạt động như thế nào trước 6 trần, đấy. Có người thì họ đi ngang một gốc cây khô đó họ chỉ nghĩ đến... một là làm lơ, một là họ làm lơ gốc cây khô có gì đâu mà nhìn, nhưng có người nhìn gốc cây khô họ nghĩ đến chuyện nhặt nó về để mà làm củi nấu trong bếp hoặc là để sưởi mùa đông, để sưởi mùa đông hoặc là có trăm ngàn cái chuyện khác để nhặt nó về mà đốt, đốt để mà làm chuyện gì đó: đốt lò gạch, đốt nhà bếp v.v đốt để sưởi ấm, nhưng mà có người họ nhìn gốc cây khô đó họ nghĩ đến mấy cái chậu bonsai, họ đem về họ ghép, họ tháp. Có người họ nhìn cái gốc cây khô đó họ nghĩ đến việc chụp hình, có những gốc cây cái dáng nó rất là đẹp, họ chỉ nhìn nghĩ đến chuyện chụp hình thôi. Quý vị thấy không, chỉ một gốc cây khô có người muốn chụp hình, có người đem đi đốt, có người thì muốn đem nó về để mà chơi cây kiểng, đó. Chỉ có gốc cây khô thôi, cái phản ứng của mình, còn có người nhìn gốc cây khô họ bực, họ bực là tại sao mà họ thấy nó xù xì, sần xùi, xấu xí phải không? họ nhìn nó họ bực, họ bực là vì sao mà không ai đẹp, để ở đây rồi đi xe cộ ngang nó vướng, nó cọ, nó quẹt, trầy xước cái xe của người ta, thì dĩ nhiên cái đó có nhiều khi cái gốc cây nó vô chủ nhưng nhìn cũng bực, khi mà mình chạy xe mới, xe

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

tốt, xe đất tiên đi ngang mình thấy gốc cây mình bực, khi gặp nó mình thấy khó chịu, mình gặp nó là mình khó chịu là mình cứ sợ nó quẹt cọ vô xe, hoặc nó cọ quẹt vô cái chân của mình. Cho nên mình thấy chỉ là gốc cây thôi mà có người thì bất mãn, có người thì thích thú. Mà trong cái số thích thú đó nó lại có nhiều cái trường hợp thích thú là vì nghĩ đến chuyện mang về đốt, có người thích thú là vì đem về để mà chơi cây cảnh, đấy, thí dụ. Còn có người họ muốn tha nguyên cái gốc đó về để cho nó tự mọc làm phân hữu cơ, đấy, mình thấy rõ ràng như vậy đó. Thì chính vì cái phản ứng tâm lý của mình trước 6 trần thì cho nên mình mới tạo ra các cái nghiệp, tạo ra các cái nghiệp, có người thì nhìn trăng muốn ngồi thiền, muốn đi thiền hành, thiền tọa, có người nhìn trăng thì họ lại muốn uống trà, ngâm thơ, thưởng hoa, hoa Quỳnh, có người thì nhìn trăng để mà tường tiếc, để mà nhớ thương, để mà hoài niệm, để mà hồi ức về một cái gì đó, về một cái dĩ vãng, một cái quá khứ, một cái kỷ niệm. Thì cái này chỉ trình bày vậy thôi chứ còn tùy cái phản ứng của quý vị, chúng tôi đâu có làm sao can thiệp cho các vị trở nên tốt hơn được. Nhưng mà chính vì mấy cái phản ứng này nè, nó từ cái thiện, cái thói quen thiện và ác quá khứ cộng với cái khuynh hướng tâm lý và cái môi trường sống đấy, mà chúng ta tạo ra các nghiệp thiện hay bất thiện đấy, là chúng ta đang nói về thiện nghiệp. Nhưng mà chính từ cái chỗ thiện nghiệp, ác nghiệp này nó mới dẫn mình về một cái cảnh giới nào đó, ở cái cảnh giới đó, lúc bấy giờ nó trở thành một cái nền tảng mới rồi, cái nền tảng cũ thì gọi là A1, đấy nền tảng cũ thì gọi là A1, chúng ta thích ngắm trăng, chúng ta thích cái gốc cây khô nè, nhưng mà trong cái chuyện thích và ghét cái gốc cây đó, thích và ghét cái vầng trăng đó, thích và ghét gió lạnh đêm khuya, đấy. Chính vì ba cái đó, đấy, chính vì ba cái đó nó mới dẫn đến cái chuyện chúng ta hành động không giống nhau. Từ cái chỗ hành động không giống nhau nó mới đưa mình về một cái cảnh giới nào đó, ở cái nền tảng cảnh giới đó, chúng ta lại tạo các cái nghiệp mới, tạo các nghiệp mới nữa trên một cái nền tảng mới, rất mới.

Thí dụ, như kiếp xưa chúng ta tạo một cái nghiệp gì đó bây giờ...kiếp xưa là con người nha, kiếp xưa là con người mình tạo một cái nghiệp gì đó, mình bây giờ mình sanh làm một con vật, mà khi đã là con vật thì cái thích và cái ghét của chúng ta nó lại khác hẳn với kiếp xưa và trong cái hình hài của con vật, chúng ta tiếp tục tạo các cái nghiệp mới cho những hình hài mới cho một thân phận mới cho một kiếp đời mới, cứ như vậy, cứ như vậy, cứ lặp đi lặp lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy cái phản ứng của mình trước 6 trần rồi mà trên cái nền tảng của tiền nghiệp và khuynh hướng tâm lý và môi trường sống nó thành ra một cái kiểu phản ứng khác nhau và cái phản ứng đó nó dẫn đến các cái tâm đầu thai và cảnh giới tái sinh và cảnh giới tái sinh này nó lại tiếp tục, tiếp tục là cái nền tảng cho những cái nghiệp thiện ác mới. Có những cảnh giới muốn hành thiện rất khó, rất khó, khó lắm luôn, có những cảnh giới mình còn có cơ hội hành thiện, có những cảnh giới hành thiện...thí dụ như bây giờ mình làm con giun, con dế đó, hỏi hành thiện, hành thiện kiểu gì, mình làm mấy cái loài mà ở trong cống rãnh, rác rến thì hỏi hành thiện, hành thiện kiểu gì. Những loài mà sống trong cái điều kiện yếm quang, yếm khí, thiếu ánh sáng, thiếu dưỡng khí, tăm tắp, mù mù, vậy đó, trong đất sâu, trong khe đá, trong khe núi như vậy đó thì hỏi chứ hành thiện với ai, nó khổ vậy đó. Rồi ngay cả khi mà do một cái thiện nghiệp nào đó mà chúng ta sinh ra được mang cái thân người trong một cái môi trường gia đình, xã hội rất là OK, giàu sang, đẹp đẽ, giỏi đần. Nhưng mà sao, ở đó không có minh sư thiện hữu là mình cũng mệt lắm. Nói nó hơi nặng nha trong điều kiện đó mà không có minh sư thiện hữu, mình chỉ là con chó nhà giàu thôi, chỉ là con chuột bạch được nuôi trong cái lồng sơn thoi, chứ còn cái đầu cổ nó trót quót nên không biết thiện, ác. Nghe cho kỹ chỗ này: nếu không biết thiện, ác thì cái chuyện mình sanh vô trong một cái cảnh giới, trong một cái điều kiện mà tiện nghi sung sướng, sang, sạch, đẹp thì mình chỉ là coi như con chuột bạch được nuôi trong lồng sơn thoi, chỉ là một con chó nhà giàu, một con mèo nhà giàu thôi, khổ vậy. Khổ lắm luôn, khổ lắm luôn, lấy mắt nhìn thì thấy mình thượng lưu, quý tộc, mình sang cả, mình giàu sang, sướng, sạch đẹp, đúng không? tiếng tăm, quyền lực, uy tín đúng không? nhưng đó là cái cách nhìn của thế gian, cái cách nhìn trong Phật pháp thì cái giá trị của một con người, cái lộ trình của một con người, giá trị hiện tại và lộ trình tương lai của một con người hoàn toàn nằm ở cái phản ứng tâm lý thiện và ác trước trần cảnh, cái đó mới là cái giá trị thật sự của một con người và cái lộ trình, cái chốn về tương lai của một con người, nó nằm ngay cái chỗ mà phản ứng trước trần cảnh thiện hay bất thiện, đấy. Trong cái hoàn cảnh đó có kham nhẫn, có chịu đựng, có bao dung, tha thứ, yêu thương, có bố thí, có phục vụ, có giữ giới, có nghe pháp, có ngồi thiền hay không? Nếu không có mấy cái này nè, thì cái giàu kia nó chỉ khiến cho mình làm thành ra một cái con chuột bạch trong lồng sơn thoi. Nó dễ sợ như vậy và có chuyện này mới ghê nè, hễ mà mình còn đánh vật với các trần cảnh vật chất, còn thích nghe ngửi, nếm, đụng, thì như vậy mình đang tiếp tục gieo duyên cho cái cảnh giới vật chất, cảnh giới gì? Cái cảnh dục giới đó mà cảnh dục giới thì nó muôn phần, muôn phần mạo hiểm, risky. Tại

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

sao vậy? Tại vì chỉ có trong cảnh dục giới đó, dục giới nghĩa là cái các cái cảnh giới nói chung, những cảnh giới mà còn sống chết buồn vui ở trong trần cảnh vật chất thì gọi chung là dục giới, mà tại sao nó là muôn phần mạo hiểm là bởi vì chỉ có trong cảnh giới này nè người ta mới sướng và khổ trên những cái điều kiện và nền tảng vật chất và những cái đó thì nó rất là mong manh.

Thứ hai, chỉ có trong cái thế giới cõi dục thì người ta mới có thể tạo ra các cái ác nghiệp như là: sát sanh, trộm cướp, đày, để hại người, hại vật, đày. Chỉ có trong cõi dục giới người ta mới có khả năng làm gì đó. Mà khổ thay cái số người mà đã dính vào cái thế giới vật chất mà biết chán sợ để mà vùng thoát, cực hiếm, hiếm lắm luôn, kể cả những người biết Phật pháp, kể cả thiền sư, kể cả hành giả, kể cả thiền sư, kể cả hành giả, thiền chỉ và thiền quán nói chung. Biết Phật pháp rồi đó mà bản thân là thiền sư, là hành giả miên mật là pháp sư Tam tạng, là học giả về Kinh Phật. Mà sơ sẩy một chút là chúng ta tiếp tục quần quanh trong cái thế giới vật chất. Cứ mỗi lần mà mình thưởng thức, mình hưởng thụ một cái miếng ngon, ngắm nhìn hay là lắng nghe một cái trần cảnh vừa ý là chúng ta đang kín đáo xây dựng một chôn về dục giới. Và chôn về đó gọi là chúng ta phải ở vào cái hoàn cảnh gọi là thập diện mai phục, có nghĩa là sao? Những cái niềm vui và nỗi đau của mình rất là mong manh bởi vì nó đặt trên nền tảng vật chất.

Thứ hai trong cái thế giới vật chất chúng ta liên tục, thường xuyên, thường trực, có cơ hội để tạo các cái nghiệp xấu như tôi vừa nói, như tôi vừa nói, nghiệp xấu: sát sanh, trộm cướp, đâm chọc, chia rẽ, khiến cho người khác phải máu đổ, lệ rơi, chỉ vì những cái ác nghiệp này, chỉ có ở những người hưởng thụ vật chất thôi, dễ sợ như vậy. Hiếm vô cùng hiếm những người biết chán sợ cái thế giới vật chất và hướng đến thế giới tâm linh và tôi đã nói không biết là bao nhiêu lần, cái chán sợ trong vật chất nó có ít nhất là hai trường hợp, ít nhất là hai trường hợp nói gọn, trường hợp thứ nhất chán sợ là vì thấy ra ba khía cạnh sau đây:

- Thấy rằng mọi cái thích ghét trong vật chất đều là ảo giác. Tại vì do sanh vào đó thì phải thích cái đó, ghét cái đó thôi. Thứ nhất là mà thấy thích ghét là ảo giác.

- Thứ hai, thấy rằng mọi thứ đẹp xấu, ngon dở đều là ngắn hạn, mong manh, phù du, sương khói. Thứ nhất cái cảm giác, cái tâm trạng thích nó là ảo giác, đúng rồi. Thứ hai là bản thân cái trần cảnh đó đó nó cũng mong manh.

Cái thứ ba thấy rằng chính cái niềm đam mê trong vật chất nó là cái nguồn họa, cái nguồn họa, cái nẻo dẫn về cõi họa. Thì cái người mà thấy được ba cái này nè thì mới được gọi là người ly dục đúng nghĩa. Còn cái trường hợp thứ hai cái người mà chán sợ vật chất, trường hợp thứ hai là chỉ vì chán cái cũ mà chưa tìm được cái mới, thế là họ cứ thấy rằng họ chán, họ không thiết tha vật chất chứ không phải, tôi cũng có gặp cũng khá khá người như thế này.

Sau một cuộc hôn nhân mệt mỏi, sau mấy chục năm đi làm mệt mỏi, sau những cái vật lộn với gia đình đây mệt mỏi, vợ chồng, con cái, hai họ mệt mỏi. Đến một cái tuổi nào đó đi nghe pháp lom com, ba mớ thấy thích quá, ngó lại mình tưởng mình là bậc ly dục, là bởi vì bây giờ đối với mình ba cái gia đình, tài sản không còn thiết tha, những cái hưởng thụ, du lịch, mua sắm, làm đẹp mình cũng không còn thiết tha, rồi mình cứ tưởng mình ly dục, NO, không phải, không phải, bây giờ nó già, nó xấu, nó bệnh, nó yếu cho nên mấy cái nhu cầu đó mình không có kham nổi, chứ thử bây giờ cho mình ngược dòng thời gian 40 năm, coi mình có thích hay không? đấy. Rồi chưa kể đó là nó cũng nhàm, cũ quá, nó nhàm quý vị, nó nhàm, nó nhàm cho nên mình cứ tưởng là mình đã là bậc ly dục, NO, cái ly dục là thấy được ba cái kia:

- Một, là thấy rằng, về mặt chủ thể thấy rằng cái thích cái ghét của mình. Cái buồn vui thích ghét của mình là do ảo giác, đấy.

- Thứ hai, là về đối tượng, cái khách thể mình thấy rằng cái những cái mình thích đều rất là mong manh, là phù du, đấy, cái cảnh thiên với cảnh dục nó khác nhau nhiều lắm quý vị, cái cảnh thiên, thí dụ người ta nhập thiên, sáng nay 7:15 sáng người ta nhập thiên, người ta trú vào sơ thiên thì cái an lạc đó nó tỉnh khỏi, tỉnh tuyền như là 40 năm trước mình đắc thiên, bây giờ cảm giác sáng nay mình y hệt như vậy và đến giờ xả thiên như đã định thì mình ra và 40 năm trời đó cứ mỗi lần vô là nó y chang nhau và cái cảm giác thiên lạc nó không bao giờ mà nó khác đi, cái trước và sau nó giống nhau. Cái tính chất nó giống nhau mặc dù tâm thì cũng... nhớ nha mọi thứ là vô thường nhớ nha, nhưng mà cái cảm giác nó giống nhau, giống như cái giống cái trước sau giống nhau, nhưng không phải là một, nhớ nha giống nhau nhưng không phải là một. Nhưng mà cảnh dục thì nó khác, cảnh dục là khác, ngoài cái chuyện lúc thích lúc không, mà tại sao có lúc thích, lúc không? là vì hoàn cảnh, tâm trạng, rồi tình trạng sức khỏe, rồi tình trạng gia đình, xã hội, công việc, rất là nhiều thứ cho nên mình có lúc thích, lúc không.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Thứ hai, bản thân cái trần cảnh đó nó rất là mong manh, mong manh là sao? Quý vị tưởng tượng, có cái gì thuộc về vật chất mình thích mà nó còn hoài không? Thí dụ như bây giờ mình thích cái bánh xèo, đồ xong là phải ăn liền, nóng và giòn, bây giờ mà chỉ cần trễ một chút nó nguội, trễ một chút nữa nó yếu, trễ một chút nữa nó thiêu mà nó chảy nước, trễ một chút nữa là nó có mùi phải liệng, chó mèo không thèm ăn luôn, đó. Hoa trái cũng vậy, bông hoa nào có đẹp bằng trời đi nữa, nhưng mà một ngày, hai ngày, có nhiều cái hoa chỉ có 1 giờ, 2 giờ thôi là nó đã xong rồi như phù dung, mười giờ, rồi đó, hoa quỳnh đó là chỉ một hai tiếng là nó tiêu rồi, còn có những thứ mà lâu bền nó đi nữa thì 1 giờ, 2 giờ, 1 ngày, 2 ngày, 1 tuần, 2 tuần, 1 tháng, 2 tháng là nó tự hủy thôi. Một là nó tự hủy, nó vô thường bằng cách là nó biến mất, hai là nó vô thường bằng cách là nó biến dạng, biến tướng. Dầu biến dạng hay là biến mất thì cái nào cũng là không còn như cũ nha. Không còn như cũ nữa cho nên là cái người hưởng dụng là họ phải đối diện với thập diện mai phục là vậy đó. Thứ nhất là cái thích của họ lúc thích, lúc không, mà trong lúc thích nó cũng thay đổi nữa, thích một cách hào hứng hay là thích một cách hờ hững, đấy. Rồi có lúc chán sợ, chán ghét ngay chính cái mà mình từng đam mê yêu thích, đấy. Còn nói về trần cảnh thì nó không có như mình nghĩ, nó không có nằm đó nó chờ mình thưởng thức, hưởng thụ mà nó liên tục và thay đổi từng người đến vật và phong cảnh, sự kiện. Thí dụ như sự kiện, thí dụ như trước đây mình thấy chuyện nổi tiếng đó là cái hay, mình thấy quyền lực nó là cái hay, mình thấy cái tiếng tăm, quan hệ xã hội nó là hay, bây giờ mình thấy một lúc nào đó mình thấy nó làm cho mình mệt mỏi thôi. Đó là sự kiện. Còn về cảnh thì ở hoài nó cũng chán, người gặp hoài nó cũng nản và nảy sinh vấn đề. Còn cảnh còn về vật thì khỏi nói rồi, cái gì lâu bền nhất, cái gì đắt tiền nhất, cái gì đẹp đẽ quý hiếm nhất, cái gì ngon lành nhất không có thể nào đứng yên đó mà chờ mình hết, chuyện đó nó không có, đấy. Cho nên chính vì thấy chỗ này người ta mới ly dục, người ta mới tu thiền được. Nhưng mà nó xui, nó xui một chỗ chính vì do cái tác động của cái tập khí phiền não nhiều đời ở mỗi người, cái bất thiện nó mạnh hơn cái thiện, bởi vì phải như vậy mình mới bị hút mạnh, hút sâu vào trong cái cơn lốc xoáy luân hồi chứ. Chứ nó lơ lơ nó nhẹ nhẹ thì mình đã giải thoát rồi, đấy, nó hút và chính vì vậy cho nên bản thân... nghe cái câu này, cái câu này phải xăm vô người nè: Chính vì bản thân mỗi người ác nhiều hơn thiện nên bước ra xã hội, bước ra cộng đồng nhân loại người xấu nhiều hơn người thiện. Bởi vì bản thân mỗi người xấu nhiều hơn thiện, cho nên bước ra khỏi nhà, bước ra xã hội, bước ra cộng đồng, bước ra thiên hạ, bước ra cái biển người mênh mông lúc nào có người xấu nhiều hơn người tốt. Thế là, thế là bản thân mình đã xấu và cũng rất khó mà tìm được cái mình sư thiện hữu để mà họ nhắc nhở cho mình và cái bi kịch này từ đâu nó ra, nó đi ra từ một cái chuyện rất là đơn giản, hễ ngày nào còn thích hưởng dụng, còn... chữ dục theo nghĩa trong đạo, không phải nghĩa ngoài đời nha, dục là vật chất, dục chỉ cho vật chất, còn thích nghe, thích ngửi, thích ngắm. Nghe, ngửi, ngắm, sờ chạm, thưởng thức, hưởng thụ, ăn uống, hễ ngày nào mà còn dây dưa với mấy thứ này, có nghĩa là mình còn phải đánh vật với vô vàng phiền phức, mà cái ngán nhất chỉ cái người còn hưởng thụ vật chất, thì người đó mới có cơ hội để mà tạo ra các cái nghiệp bất thiện mà thô. Bất thiện có hai thô và tế. Tế đây có nghĩa là ... thí dụ như là đam mê trong thiền định gọi là phiền não tế, còn cái phiền não thô đó là thích cái này, ghét cái kia rồi lấy cái thích ghét đó làm nền, để mà sát sanh, trộm cướp, tà dâm, nói dối, say sưa, hại người, chia rẽ, làm cho máu đổ thịt rơi đó, tan nhà nát cửa, đó, đó là phiền não thô. Mà chỉ có cái anh hưởng dụng thì ảnh mới làm việc với phiền não thô, sống bằng phiền não thô, ngay cả ảnh hành thiện, ảnh cũng hành thiện thô. Có nghĩa là ảnh cũng thích bố thí, giữ giới với... nó thô là vì có cái "với" này nè, với cái tâm nguyện là có được những thứ vật chất mà mình thích. Thích được giàu, thích được đẹp, thích được của cái tài sản, mà hễ làm công đức mà còn quấn quanh trong những khái niệm này, nghĩa là chúng ta đã dọn đường một cách kín đáo để quay lại với thế giới của khổ dục, khó lắm quý vị, khó lắm luôn, và tôi nói không biết bao nhiêu lần thật sống máu tươi đối với mình nó gớm muốn chết luôn, nhưng mà có những cái loài đó thật sống, máu tươi nó hấp dẫn. Xác chết động vật, chất bài tiết, đào thải của động vật ai cũng ón nhưng có những loài đó là món ngon, khổ vậy đó, khổ vậy đó. Nếu mà không quấn quanh ở trong thế giới vật chất thì chúng ta tuyệt đối còn có cơ hội để mà quay lại, ăn thịt sống, ăn xác động vật và thưởng thức phân động vật, cái chất thải của động vật, đấy, nhớ, nó năn cái đó. Cho nên bây giờ mình có sang trọng, mình có uy tính, mình có đẹp, có giàu, có giỏi cách mấy, thì miễn là còn phàm phu, miễn là còn phàm phu thì chúng ta tuyệt đối đang có trong người mình tất cả những chủng tử trầm luân trong đó, có cái chủng tử ăn thịt sống, máu tươi, có cái chủng tử ăn xác chết động vật, còn cái chủng tử gọi là thưởng thức, hưởng thụ cái chất thải động vật, đấy, mình nè, tiến sĩ nói được 15 thứ tiếng, chức vụ, quyền lực, tiếng tăm nghiêng trời, mà miễn là phàm, thì mấy cái chủng tử này nó còn nguyên. Còn nguyên cái chủng tử gọi là cái chủng tử khả năng mà ăn thịt sống, liếm máu tươi hay là tiêu thụ xác động vật, hay là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

chất thải của động vật, khả năng rất lớn. Bây giờ mình đang ở trong một cái vila 8 triệu dollars nhưng mà chỉ còn là phàm phu, miễn là còn phàm phu, thì chúng ta tuyệt đối có nguy cơ gọi là lui về một cái cống rãnh, một cái hố xí, một cái đồng rác nào đó trong tương lai, tuyệt đối chuyện đó có thể có, tuyệt đối, miễn là còn phàm phu. Cho nên đây là cái mối quan hệ giữa thiện ác và các cảnh giới tái sinh là chỗ đó. Thì trong cái số mà gọi là đánh vật, vật lộn, loai nhoi, lúc nhúc ở trong cái thế giới vật chất đó. Lâu lâu nó mới lọt ra một người biết chán sợ và đúng nghĩa đó như hồi này tôi nói, chán sợ vì thấy được ba khía cạnh:

- Một là thấy thích ghét, sướng khổ trong vật chất đều là do ảo giác.
- Thứ hai tất cả trần cảnh vật chất đều là phù du mong manh.
- Thấy được cái thứ ba là thấy hễ còn vật lộn với thích ghét, buồn vui ở trong vật chất là còn đối diện với vô vàn nguy cơ thập diện mai phục, đấy.

Thấy được ba cái này nè thì người đó mới là đúng là cái bậc ly dục, mà chưa, còn nữa, lúc đó phải gặp được minh sư thiện hữu, người ta dạy cho tu thiền và thiền là cái gì? Thiền, ở đây tôi đang nói về thiền định đó, định và tuệ, mình nói về định trước. Tôi nhắc hoài chừng nào các vị là vừa nghe chạm tới là bung ra liền đó. Thiền là cái gì? thiền định là cái gì? Trước đây chúng ta chỉ gặp Phật pháp, chúng ta chỉ gặp minh sư thiện hữu, hướng dẫn, kèm cặp cho mình thì cái thế giới này đó nó có vô số, tôi hay nói đùa là 50 ngàn tỷ, chứ thật ra nó là vô số, nó có vô số, trong thế giới vật chất nó có vô số thứ để mà mình thích và ghét, đấy, và hễ cái gì mà nó làm cho mình thích ghét nó sẽ khiến cho mình buồn vui, sướng khổ và nó lập tức đương nhiên, lập tức và đương nhiên trở thành mối quan tâm, bận tâm thành cái chỗ nặng lòng của mình, đấy, nặng lòng, nặng lòng, cái ghét nó làm cho mình nặng lòng, cái thích nó cũng làm cho mình nặng lòng. Cái thứ vật chất nó làm cho mình vui hay làm cho mình buồn hay sướng hay khổ đều là thứ làm cho mình nặng lòng, đấy. Nhưng mà tới lúc mình tu thiền thì cái gọi là vô số thứ vật chất đó mình không còn màng tới nữa, vô lượng trần cảnh trong đời mình chỉ còn gom gọn lại trong mấy cái đề mục thôi, đấy. Bây giờ mình không còn nhà cửa, sông hồ, kinh rạch, đại dương, biển cả xanh, cái này đẹp hơn cái kia, màu xanh, màu tím, là kiểu thế thường thế gian không còn nữa mà lúc này mình chỉ còn gom lại, gom lại trong vô số trần cảnh là còn có 10 thứ thôi, tức là đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng, đấy. Mà đất nước lửa gió là gì? Là lúc bấy giờ mình ngồi mình niệm hoài một chữ “Đất”, để chi ta? Để làm rơi rụng tất cả những cái tư tưởng về thế giới vật chất, thích và ghét trong thế giới vật chất, đấy, lúc đó mình chỉ có niệm một chữ đất, đất, đất niệm hoài, đấy. Cái tác dụng đầu tiên của cái chuyện niệm đó là nó làm rơi rụng những cái tư tưởng phiền não mà nó liên hệ đến vật chất thì cái từ chuyên môn gọi là triền cái, còn tôi tránh tôi không có nói cái đó, mà tôi nói những cái dây dưa tục niệm mà liên hệ đến vật chất. Chuyện đầu tiên là khi mình tập trung như vậy đó, mình tập trung như vậy là mình không còn nặng lòng với thế giới vật chất. Nó dài, nó ngắn, nó vuông, tròn, nó là đẹp, là xấu, là cao, là thấp là trắng là đen, là xa, là gần, là trong là ngoài, là trên, là dưới không quan trọng nữa, lúc giờ mình chỉ niệm đất, đất, niệm hoài. Chuyện đầu tiên là niệm như vậy để đánh rơi, để giảm bớt và dứt hẳn những cái tạp niệm, những cái vọng tưởng không cần thiết, nhớ, rồi, không cần thiết đối với vật chất. Cái lợi thứ hai, cái tác dụng thứ hai của cái cách mà tập trung chánh niệm, tập trung định tâm. Cái thứ nhất là giúp mình làm rơi, làm rớt, bào mòn và dứt hẳn những cái vọng niệm, những cái vọng tưởng về thế giới vật chất.

Cái thứ hai là gì ta? Cái thứ hai đó là... nghe nó hơi kỳ là khi mà ngày xưa mà mình còn đam mê trong vật chất thì mình lại là bất lực trong vật chất. Đứng trước vật chất mình luôn luôn ở cái thế bị động. Nhưng bây giờ khi mà mình dứt khoát mình không có thích, không có nó nữa thì mình không thấy ghét nó nữa. Không có đam mê và không bắt mắt trong đó nữa thì sao ta? Thì lúc bấy giờ khả năng tập trung tư tưởng của mình trong 10 cái đề mục này nó sẽ mạnh lắm thì cái đầu tiên của nó đó khi mà nó mạnh quá nó sẽ cắt đứt những cái thích và ghét những cái vọng tưởng, vọng niệm, vọng chấp về thế giới vật chất. Còn cái lợi thứ hai là gì? Nó biến những thứ kkhông phải là đất trở thành đất và những thứ đang là đất thì không còn là đất nữa, lúc bấy giờ mình làm chủ vật chất. Cái này nghe nó mới kỳ, kỳ lắm luôn, mình không màng tới nó thì lúc này mình làm chủ nó, nhưng mà làm chủ nó không phải để hưởng thụ mà là khả năng đương nhiên, khả năng đương nhiên của một người từ bỏ vật chất. Khi mà mình từ bỏ vật chất thì tự nhiên mình có khả năng làm chủ nó. Mà khả năng làm chủ nó không phải để hưởng thụ mà để càng củng cố, càng xác định được cái ý hướng chán sợ nó. Khi biết nó nhiều càng chán sợ nó càng được củng cố, càng được gia cố, rất là hay. Cho nên thần thông là gì? Thần thông là cái trò chơi của người đắc thiền thôi. Thí dụ như đối với mình thì còn có xa, có gần, có trên dưới, trong ngoài, cứng, mềm, có đất, có lửa, có

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

nước đều là những thứ làm rào cản trong sinh hoạt, trong tâm nhìn, trong cái tâm nghe của mình, trong cái vùng nhiễu loạn, chặn đứng, can thiệp trong cái vùng thính thị của mình, tâm nghe nhìn của mình. Nhưng đối với cái người mà họ đã chán sợ vật chất mà chán sợ đúng cách nha, chán sợ đúng cách, trên một nền tảng tâm lý đúng đắn và tu tập cái định tâm đúng đắn, đúng cách thì lúc bấy giờ chuyện đầu tiên là họ được nhẹ lòng tức là tách ra khỏi năm triền cái, không còn nặng lòng với vật chất. Cái thứ hai nghe mới đặc biệt, họ làm chủ được vật chất. Phải xài cái chữ là họ đùa giỡn với nó một cách thoải mái. Tức là đối với họ cái bức tường khi mà họ tu được 10 cái đề mục mà hồi nãy tôi nói, tức là đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng, thì lúc đó bức tường, vách núi đối với chàng không còn nữa, nếu chàng muốn. Nếu chàng muốn, thì bức tường đó không còn là bức tường, nguyên ngọn núi không còn là núi, nguyên một cái hồ nước không còn là hồ nước, vì lúc đó chàng làm chủ rồi, làm chủ vật chất, và cái chỗ đó không có núi thì chàng sẽ tạo ra cái núi, chỗ đó có cái núi thì chàng có thể làm cái núi biến mất. Đương nhiên, khả năng thôi chứ chàng không có làm cái đó, là vì sao? Vì đó là chuyện tào lao, làm cái gì, xóa sổ một ngọn núi nó để ẹc trong cái khả năng của một vị đắc thiên, để ẹc. Nhưng mà ba trợn đến cái mức mà phải can thiệp vô cái thế giới sống của chúng sinh khác làm cái gì, có muôn loài đang sống ở đó và sự có mặt của một ngọn núi, một khu rừng nó là một phần không hề nhỏ trong cái môi trường sống của cái khu vực đó. Những cái đó là một môi trường sống vô cùng quan trọng của vô số chúng sinh, vị đã biết cái đó là cái quan trọng nhất, tẩy xóa một ngọn núi để làm cái gì và tạo ra thêm một ngọn núi chỉ làm thêm xáo trộn cái môi trường ở đó thôi. Vậy tất cả để nguyên là hay nhất, thế là vị đắc thiên khi cần lắm thì họ xài một tí thôi, nhưng họ xài không phải vì họ đam mê, NO, không phải, về công việc, về mặt technical, về mặt kỹ thuật lâu lâu họ xài tí, thí dụ như đi qua sông, thay vì phải lội mất thời gian, họ chỉ muốn thôi, họ chỉ muốn qua bên kia đi là họ có mặt bên kia, đây, họ chỉ xài cái đó, họ xài cái đó theo mô tả trong kinh thì Đức Phật Ngài dạy một cái vị Tỳ kheo mà đắc thiên, đắc thần thông không có tha thiết gì với nó, mà nếu mà vị nào mà có ý dùng thần thông để khoe mẽ, để cầu danh trục lợi bằng thần thông của mình, giả định như vậy đó thì người đó giống như là một cái người thiếu nữ mà vén cái váy của mình lên cho người ta xem để lấy một hai xu tiền lẻ, giống như vậy đó trong Tạng Luật, trong Tạng Luật có cái câu đó, quý vị vào xem trong cái phần Tạng Luật mà cái chỗ Ngài Tân Đầu La (Piṇḍola Bhāradvāja) hiện thần thông, lúc này còn phạm, Đức Phật đã quở như vậy đó, nhớ. Cho nên điều thú vị ở trong đạo Phật là gì? là xác định được biết rằng cái niềm đam mê trong vật chất cái thứ rất là trẻ con và thậm chí rất là tâm thân, rất là trẻ con và rất là tâm thân phải bỏ nó đi. Nhưng cái người mà đã bỏ nó rồi đó dù họ đã thành tựu rất là nhiều thứ khác hay ho hơn nhiều nhưng mà cũng không nên vương kẹt ở trong đó. Bởi vì nó tiếp tục lại là trò chơi của phàm phu nằm ở một cái tầm cao mới, chỉ vậy thôi, chỉ vậy thôi. Nhưng mà tại sao thiên định nó là quan trọng? bởi vì chuyện đầu tiên, chuyện đầu tiên, mình phải tu tập bố thí, trì giới để mà lìa bỏ cái cảnh giới sa đọa và bước hailà phải tu tập thiên định để lìa bỏ cảnh giới vật chất. Bước ba, là phải tu tập tuệ quán Tứ Niệm Xứ để mà chấm dứt toàn bộ mọi hình thức hiện hữu dẫu là về cái hưởng thụ vật chất hay là hưởng thụ tinh thần đều phải bỏ vì cả hai cái đó đều là cái con đường quay lui trong cái vòng xoáy của sinh tử, chỉ có điều là anh này ảnh sang hơn anh kia, sang có nghĩa là anh này ảnh cao hơn anh kia, anh này có được là nhờ ảnh chán anh kia nên ảnh sang hơn. Chứ nếu mà nói rất ráo đó hể mà anh nào còn là cái con đường đưa mình quay vào, quay lui, trở xuống, đi vào, quay lui và trở xuống cái lộ trình sanh tử thì anh đó xài không được, anh đó xài không được. Nó giống như một cái con đường mà trong cái nhà giam dầu nó có đẹp cách mấy đi nữa thì nó cũng là con đường trong nhà giam. Chúng ta biết ở Trung Quốc, hơn 1 tỷ rưỡi dân và vô số nhà tù mà rùng rợn nhất là nhà tù Tân Cương dành cho mấy người mà Duy Ngô Nhĩ mà bất đồng chính kiến với chính phủ họ bị sống trong một cái điều kiện tệ hơn súc vật, tệ hơn thú nuôi. Thú nuôi chủ họ còn sợ bị bệnh, sợ bị đói, sợ bị lạnh, họ còn phải vỗ béo, nhưng mà riêng về những người tù ở Tân Cương là họ chỉ luôn luôn họ sống trong một cái mức độ, ở một cái tình trạng, ở trong một cái điều kiện chỉ vừa đủ để không chết thôi, không chết, còn ngoài, nghĩa là họ giữ cho mình không chết thôi chứ còn tệ hơn thú nuôi trong nhà dù là thú cưng hay là thú nuôi lấy thịt, lấy sữa, lấy da, thì người ta vẫn còn dành cho nó một chút trân quý, nhưng mà riêng những người tù... tại sao tôi lạc đề, tôi đang nói về chuyện khác đó là gì? Trung Quốc bên cạnh vô số những nhà tù tệ hơn những cái chuồng trại đó thì có những nhà tù rất là đặc biệt, nhà tù Tân Thành. Tân Thành gần Bắc Kinh, chỗ này chuyên môn để giam nhốt những cái nhân vật cộm cán, quyền lực trong cái guồng máy của chế độ chính phủ như Bạc Hy Lai đó, bí thư tỉnh ủy ở đó. Trong đó, Điều kiện trong đó, tù mà điều kiện cao cấp, người ta cho mình biết luôn cả cái xuất ăn trong đó, có soupe, có trái cây rồi có bánh ngọt tráng miệng rồi có tivi, có báo mới để đọc mỗi ngày, rồi có y tá, bác sỹ chăm sóc sức khỏe định

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

kỳ. Nhưng mà cái này nói thiệt luôn đó, quý vị có thể không tin, chứ tôi, bản thân chúng tôi đang nói chuyện, bây giờ hỏi chúng tôi có muốn vô Tần Thành ở ngày không? tôi nói NO, có dịp đi ngang vô tham quan thì tôi đi, chứ còn nếu mà cho tôi cái phòng mà bắt tôi ở 24 tiếng đồng hồ mà y chang như một người đang bị quản chế trong đó thì không. Trong đó đẹp lắm, đẹp lắm luôn, những cái lối đi trái sỏi, những lối đi trồng hoa, lát đá, những con đường cô thụ thơm ngát và mát lạnh, hương hoa tỏa mùi lộng lẫy dành cho mấy xếp bị giam nhốt ở trong đó. Nhưng mà làm gì thì làm Tần Thành có đẹp bằng trời thì Tần Thành vẫn là cái nhà tù, Tần Thành vẫn là cái nhà tù, thì một cái người tu học thì biết được cái chuyện đó, biết được cái chuyện đó, biết được rằng, hễ còn quần quanh trong cái thích nào đó thì nó có ba cái bậy sau đây, hễ còn quần quanh trong cái thích nào đó thì nó có ba cái bậy sau đây:

- Thứ nhất cái thích đó dầu nó sang cách mấy, nó thấp kém cách mấy thì nó vẫn là con đường để mà tiếp tục sanh tử, đấy. Đó là cái bậy thứ nhất.

- Cái bậy thứ hai, hễ còn có cái thích là còn có cái ghét mà có mấy ai mà luôn luôn có được cái mình thích và tránh được cái mình ghét, có mấy ai, có mấy ai, cho dù mình là tỷ phú, đại đại gia tầm vóc hành tinh thì thử hỏi có bao nhiêu phần trăm cái mình thích và mình có được, có bao nhiêu? phần trăm cái mình thích và mình có, có bao nhiêu mình có được và có bao nhiêu cái phần trăm cái mình ghét mà mình né được? có được bao nhiêu? Cho nên cái chuyện đầu tiên là hễ còn thích là còn có cái cơ hội quay lại.

- Cái thứ hai, hễ còn có cơ hội quay lại là còn có cơ hội bị khổ.

- Thứ ba hễ còn có cơ hội quay lại thì còn có cơ hội để làm các nghiệp xấu, mà đã nghiệp xấu rồi thì phải đi xuống, mà đã xuống rồi thì cái cơ hội bị đi lên là ngàn trùng viển xứ, ngàn trùng viển xứ, là thiên nan vạn nan, đấy. Nhớ cái đó, cứ mỗi lần trong bất cứ một cái thích nào cũng đều có ba cái thích đó. Cái thứ nhất là con đường sanh tử, chắc chắn luôn, coi như cứ mỗi một cái thích như vậy nó là một cái visa nhập cảnh, thậm chí nó là thẻ xanh, nó là quốc tịch, nó là neer the lastium, đấy. Cái thứ hai hễ còn có cái thích là còn có cái ghét, mà cái ghét mà tránh không được thì nó có cái tên gọi là khổ, đấy, mà có mấy ai trên đời này mà né được cái mình ghét không? không có, không phải dễ mà có mấy ai trên đời này có được cái mình thích, hiếm lắm luôn. Cái thứ ba hễ còn có thích ghét thì còn có cơ hội để tạo các cái ác nghiệp, hiếm lắm, hiếm có ai mà trên cái nền tảng tâm thức thích và ghét mà tạo thiện nghiệp, hiếm lắm, hiếm lắm luôn, hiếm lắm luôn. Đa phần còn thích ghét là còn tạo cái nghiệp trời ơi không. Cho nên là dầu có chán vật chất mà tu tập thiền định thì hãy nhớ rằng cái tu tập thiền định nó chỉ là một cái giai đoạn, một công đoạn thôi. Nó là một cái trạm dừng cần phải được vượt qua, có những chúng sinh mà do cái kiêu tu tập của họ trong nhiều đời đó, cho nên khi mà chúng đạo họ phải đi qua ba cái giai đoạn Giới, Định, Tuệ, tức là phải quản lý và kiểm soát được thân nghiệp và khẩu nghiệp một thời gian thông qua cái gì ta? Y, bát, tăng tướng, tự viện, tăng đoàn, thầy bạn, sa môn trải qua một thời gian dài như vậy thì họ mới tu tập bước hai đó là thiền định chứng đắc sơ, nhị, tam, tứ thiền rồi trên nền tảng này né thì người ta mới buông hết, buông hết, thấy cái gì thuộc về thân tâm, danh sắc, buồn vui, sướng khổ, thích ghét, thấy đều do duyên mà có, có rồi phải mất đi, tất cả thiện đều là khổ, chỉ có Bát Chánh Đạo vừa là khổ mà vừa là đường thoát khổ. Tất cả ác đều là khổ, mà riêng cái tham ái nó vừa là khổ, mà nó vừa là con đường thoát khổ phải không, đó, thấy rõ ráo như vậy đó bằng một thánh trí không vay mượn từ thầy bạn và sách vở, kinh điển, chữ nghĩa, đây. Thấy như vậy đó thì mới hoàn tất cái giai đoạn là tuệ học, có người đi từng bước như vậy, nhưng có người thì không, có người họ dồn ba cái thành một, có người họ phát triển, họ tu tập theo cái hướng chiều dọc, có người phát triển theo hướng chiều ngang đồng bộ cùng một lúc có cả Giới, Định, Tuệ trong cùng một lúc như Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên là cả một lúc một, ta chỉ nghe xong là ta đắc Tu Đà Hườn liền, rồi cái tuần lễ nửa tháng sau cái chỉ nghe một thời giảng và ta chỉ ngồi xếp bằng có ba nốt nhạc là người ta đắc A La Hán luôn. Cái thời đoạn mà Giới năng sinh Định, rồi Định năng sinh Tuệ ở mấy vị này nó nhạt nhòa lắm, cái công thức đó nó nhạt nhòa lắm, vì người ta trộn chung thành một, cũng giống như có những người, giống như có những người mà họ muốn hoàn tất sự nghiệp họ chỉ cần tập chú, họ chỉ cần tập chú trong thời gian ngắn họ có tất cả. Nhưng có những người tôi biết là muốn có được sự nghiệp đó, thì họ phải đi qua nhiều cái bước thí dụ như là họ phải học cho xong cái đại học mà không có tiền, phải giặt gấu, vá vai mượn đầu này, mượn đầu kia mới có tiền đi học lấy cái bằng đại học, mà trong khi đó sức khỏe trời ơi nó ị ạch, bệnh tùm lum, sỏi thận, rồi men gan, cao máu, tùm lum, một là ra trường đi kiếm chỗ làm trật trật vậy đó. Xong rồi còn vừa đi làm, vừa chữa bệnh, vừa nuôi gia đình, đến một lúc nào đó thì tự nhiên gặp thầy hay, thuốc hay, thầy giỏi cái tự nhiên hết bệnh, cái mập mập, phốp pháp rồi công ty hãng xưởng phát triển rồi trở thành ông chủ lớn, có bằng đại học, rồi có tài sản rồi đương nhiên lúc đó có một cuộc hôn nhân hoàn mỹ, đấy. Rồi đẻ ra 5, 3 đứa con, đứa nào cũng

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

tiền đồng, ngọc nữ, mà để đi đến cái giai đoạn này họ phải đi từng bước, phải sức khỏe nè, học phí nè, phải gia đình, rồi phải chấp nhận cái sự kinh rẻ của xã hội, xa lánh của bạn bè, trời ơi, họ thấy nghèo ai cũng sợ hết trơn, thấy ai nghèo, ai cũng sợ hết, thiệt, quý vị chưa có va chạm, quý vị không biết đâu, mình mà nghèo, mình khó khăn người ta sợ mình như sợ hủi vậy đó, có, cái đó có, người thân đó nha, người thân luôn, chấp luôn, người thân luôn, chấp luôn, người thân máu mủ mà gặp nghèo là họ chạy mất dép. Cho nên cái thời mà cơ cực, khổ dữ lắm luôn, họ phải đi từng bước, từng bước, từng bước, bệnh nè, nghèo nè, rồi xã hội nè, rồi học lực nè, học vấn, đủ thứ nó đi từng bước, cuối cùng nó mới ra sự nghiệp. Còn có người đó thì đơn giản lắm, để ra là đã để bọc điều, để ra đã ngâm thìa bạc rồi. Cho nên cứ là cầm đầu học là vừa xong 4 năm đại học chứ chưa có lấy tiến sĩ nha, mới có lấy cái MBA là họ đã đương nhiên, mặc nhiên có một cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị đang chờ họ, đấy, có, có người như thế, còn cái sức khỏe là khỏi lo vì từ nhỏ là họ đã được chăm kỹ như là thú cưng tới lúc 15, 18 là bắt đầu là biết gym, biết fitness rồi, đấy, tới lúc mà ra trường một cái là 6 múi lộng lẫy, bóng loáng như tượng đồng, còn học thức, tiền bạc, quan hệ xã hội là có sẵn luôn, cho nên họ làm cái rẹt. Thì chuyện tu hành y chang như vậy đó quý vị, những người do cái kiểu tu, cái tánh, nó do nhiều lắm, do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Mà trong cái môi trường sống đó là cái gì? ở đâu và thường gặp ai? Đấy, cái môi trường sống đó, anh thường ở đâu và anh thường gặp ai. Chính cái này nó mới là cái nền cho cái chuyện mà anh hành thiện và lánh ác, đấy, anh tu tập cái Ba la mật để mai này khi anh đắc, anh đắc kiểu gì? Anh đi cái kiểu cà rì, cà mọ, cà rì, cà mọ hay là anh đi như là tốc độ ánh sáng. Có người đi như là hỏa tiễn, có người đi giống như xe lam vậy đó, xe lam mà còn hư máy hết xăng mới ghê, có, có. Có người đi tu hành giống như xe lam mà hư máy hết xăng, sửa được cái máy hết xăng, mua được xăng cái hư cái máy, có, rồi cũng ị ạch rồi đầy trào máu rồi cuối cùng cũng tới. Có người tu, họ đi như hỏa tiễn, không xài xăng, xài helium thôi, mà ở đâu nó ra cái đó? ở đâu nó ra cái đó? ở đâu nó ra cái helium đó? Là do kiểu tu, cái kiểu, nó lạ lắm, có người khi gặp Phật pháp rồi chỉ muốn ngồi thiền, có người gặp Phật pháp là chỉ muốn bố thí, chỉ muốn giữ giới, có người gặp Phật pháp chỉ muốn phục vụ thôi. Có người còn lạ nữa, mang tiếng thờ Phật mà thấy cái em nào mà làm đài biên đạo mà được thì bắt đầu nó ghét, nó chống, lạ vậy đó, đó mới ghê chứ. Minh tu thì được mà người khác tu là sai, nó ghê giống như mình yêu nước thì đưa nào không yêu nước, mà anh yêu nước đường lối giống tôi thì được, mà anh yêu nước đường lối nó khác tôi là anh sai, anh là phản quốc, thí dụ như vậy đó là không được, đạo cũng vậy, cứ ai mà... thứ nhất là anh phải thua tôi là anh mới đúng, chứ anh hơn tôi là tôi thấy anh sai rồi, tôi xác định luôn nha. Xin xác định, anh tu cỡ nào, anh học cỡ nào không cần biết anh hơn tôi là anh đã sai rồi, anh bằng tôi là đã không đúng rồi, anh phải thua tôi và anh thành công hơn tôi là anh càng sai dữ dội nữa, sai dữ luôn nha. Anh không được hơn tôi, anh không được bằng tôi, anh phải sau lưng tôi thì anh đúng, còn mà anh bằng tôi, mà anh hơn tôi là coi như tôi chống anh. Nó lạ, thì bản thân mình có tu, có, có tu nha, có tu, có học đạo, cũng có bố thí, có giữ giới cũng có ngồi thiền nhưng mà, nhưng mà tu kiểu đó, tu mà nó cứ dòm lườm lườm coi đưa nào bằng mình, đưa nào hơn mình, đưa nào có nguy cơ nó vượt mặt mình, đấy, cứ như vậy thì cái kiểu đó tới hồi duyên nó đủ đắc đạo, nó trầy trật lắm, trầy trật, bị thập diện mai phục, chướng duyên, nghịch cảnh vây bủa trùng trùng, rồi lúc đó thiên hạ thấy mình hiền mà mình bị nạn họ thương, nhưng mà họ đâu có ngờ là kiếp xưa mình trời ơi đất hời, chần ăn chần quán, họ đâu có biết. Thí dụ như mình thấy Ngài Mục Kiền Liên, Ngài bị chêt thảm mình đâu có biết Ngài từng có quá khứ là Ngài từng là một người con mà vì nghe lời vợ mà đem hai bậc sinh thành, hai đấng sinh thành vào trong rừng đập cho tã chỉ vì cái cô vợ trẻ, cổ cứ rì tai đó, rồi trong kinh nói là trái đất mình tới 5 vị Phật, 5 vị Phật thì cái vị cuối cùng là Phật Di Lạc, cái vị đầu tiên là Cù lưu Tôn, tiếng Pali là Kakusandha, cái thời đó Ngài Mục Kiền Liên Ngài làm ác ma thiên tử, giống như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni mà cứ ác ma xuống phá hoại đó. Thì thời Đức Phật Cù Lưu Tôn, Kakusandha thì Ngài Mục Kiền Liên lúc đó làm ác ma thiên tử, coi như phá toàn tập, coi như là không ăn, không ngủ gì hết chỉ có phá thôi, phá quậy rồi từ Đức Phật mà cho tới các vị đệ tử lớn nhất rồi xuống tới nhỏ nhất coi như cứ nghe thấy Thánh nhân là phải quậy, quậy cho banh cái lòng chợn mới chịu, Ngài Mục Kiền Liên, mà đã tu một A Tăng Kỳ, 100 ngàn đại kiếp, nghĩ sao? Nghĩ sao? Mà tới kiếp cái cuối cùng, cái trái đất cuối cùng là thấy Phật là phải ghét, thấy Tăng là phải ghét, thấy Đạo là phải chống, phải phá, đấy. Tôi quay lại, tôi quay lại, những cái đó là ở đâu nó ra, ở đâu nó ra là do hưởng dục, cái người còn đam mê trong hưởng dục mới còn thích thom, thích đẹp, rồi cái gì nữa, đó là thô, còn tế là cái gì? hể còn hưởng dục thì còn thích khen, thích sợ chê, thích quyền lực, thích quan hệ xã hội, quan hệ cộng đồng, quan hệ thiên hạ. Máy cái này mình nghe làm như nó hơi trừu tượng đúng không? nhưng mà không, nó là cái cánh tay nối dài của dục ái. Cái chuyện mà ham danh, ham quyền, thích nổi tiếng, thích

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

được khen, nó là cánh tay nối dài của các anh dục ái, bởi vì trong chú giải nói rất rõ, chú giải nói rất rõ là cái khen, chê, sướng, khổ ở trong cõi dục nó mới có đủ. Chứ trên các cõi Phạm thiên người ta ly dục thì cái bát khổ trên đó nó không có giống dưới đây. Ở trên đó không có cái được, mất, khen, chê, sướng, khổ, trên đó không có. Cái khổ ở trên đó họ không có ưu làm gì họ có khổ dưới đây, nha. Trên Phạm thiên họ không có ưu, họ càng không có khổ thân, họ càng không có khổ tâm ở trên cõi Phạm thiên. Còn ở dưới đây là nó có được nè, mất, khen, chê, sướng, khổ. Được lợi, mất lợi, được danh mất danh là mấy cái anh ở cõi dục. Cho nên hễ mà mình còn đam mê trong

dục thì mình phải hiểu rằng chúng ta tuyệt đối và tuyệt đối có cơ hội để mà đau khổ trùng trùng, tất cả những cái chuyện mà máu đổ lệ rơi, chinh chiến can qua, thiên tai nhân họa hoàn toàn là do cái nghiệp dục giới, có nghĩa là do thích và ghét trong vật chất, từ đó nó mới tạo ra các cái nghiệp để mà bị những cảnh tội vừa nói, tên bay, đạn lạc, sinh ly tử biệt, tan nhà nát cửa, binh đao khói lửa, thiên tai nhân họa hoàn toàn là do cái hưởng dục mà ra, chứ cái người mà tu thiên họ không có tạo với cái nghiệp đó. Thứ hai là cái anh mà dục anh ở cái chỗ này nè, người ta đắc thiên đó, người mà nhiều kiếp tu thiên họ rất là mau hồi đầu tỉnh táo, thấy mình sai để mà người ta chỉnh sửa, chỉnh lý, còn cái anh mà hưởng dục đó, càng hưởng thì càng chìm sâu, mà đã chìm rồi thì cơ hội mà hồi đầu cực khó, khó lắm luôn. Thí dụ chuyện nhẹ thôi.

Tôi nói cái này là mấy bà, mấy cô nổi điên lên nè, không có nói đến chuyện đọa nha. Khoan nói chuyện đọa ghê lắm. Trùn, dế, sâu, dòi, ong bươm là quá ghê. Chỉ nói mang thân nữ, khi mà bị nghiệp mà mang thân nữ rồi đó, cái cơ hội mà làm nam rất khó. Mà nó vấn đề technic là rất là khoa học chứ không có gì mờ ám, không có. Rất khó là sao? Mang thân nữ vì hình hài sinh học, cái hình hài sinh học của người nữ nó buộc họ phải đánh vật, phải đánh vật với những cảm xúc, với tâm trạng rất là nữ. Rất là nữ. Thí dụ:

- Thích làm đẹp.

- Thích sợ xấu.

Rồi mang hình hài của người nữ là thích làm Mẹ, thích làm vợ, và khi thích làm Mẹ đó là phải làm vợ, làm người tình, mà muốn làm Mẹ, làm người tình, muốn làm vợ phải sao? Phải có nhan sắc. Mà nhan sắc các vị biết mà, người có nhan sắc ít hơn người không có nhan sắc. Cái tuổi tác đối với người nữ nó tàn nhẫn. Thế là từ cái chỗ mà gia tài của mình chỉ có nhan sắc thôi, cuộc đời đa phần nằm trên nhan sắc. Thế là sao ta? Ăn là cái tập trung hình thức, đấy.

Rồi thứ hai, chính vì những thứ mình có đó, nó có một nền tảng quá mong manh, cho nên nó rất là dễ mất. Mà chính vì quá dễ mất, cho nên cái khả năng ghen tuông của mình cực lớn. Tức là bên cạnh cái chuyện mà ăn rồi phải vật lộn với phấn son, mỹ phẩm, áo quần, chung điện, chúng ta phải thường xuyên sống cái tâm ganh tỵ, âu lo, đấy.

Mà trong Chú giải nói rất rõ, anh Ganh tỵ, Ghen tuông ảnh nằm ở đâu thì anh Bùn xin nằm kế bên. Bởi vì Bùn xin với Ganh tỵ nó là một cặp trời sinh.

- Hôn trầm - Thụy miên là một cặp.

- Ganh tỵ - Bùn xin là một cặp .

- Dục ái - Sân hận nó là một cặp.

- Buồn - Vui là một cặp.

- Sướng - Khổ là một cặp.

- Tàm - Úy là một cặp.

- Thân kiên - Hoài nghi nó là một cặp.

Đấy, nhớ nha. Cho nên bây giờ không nói đọa, chỉ nói cõi người, mình mang thân người mà mang thân nữ là mình thấy thoát không nổi. Bởi vì mang hình hài nữ là hiếm lắm luôn. Hiếm người nào mà ý thức được là vùng thoát ra khỏi thân phận nữ. Khi có thân phận nữ rồi là mình sống hết mình, sống tận tuyệt với cái hình hài đó, với cái thân phận đó, đấy.

Còn cái kiêu mà làm cợt, beo, là chỉ có biết là máu tươi và thịt sống. Còn làm loài động vật mà như là ếch, nhái, chuột, bọ, côn trùng là thôi, ngàn thu vĩnh quyết, khó lên vô cùng, nhớ cái đó đó. Rất là quan trọng, dễ sợ lắm. Nhớ thấy khiếp lắm. Và chúng ta nhớ chính cái thích ghét của mình, nó mới dẫn đến cái hướng hành động. Và chính cái hướng hành động đó nó mới là đưa mình về một không gian vật lý và không gian tâm lý tương ứng. Không gian vật lý là gì? Là mình ở trong cái nhà đó, trong cái xứ sở đó, trong cái đất nước đó, trong cái gia đình đó, trong cái xóm làng đó, trong cái điều kiện thời tiết, thổ nhưỡng, khí hậu đó, đó gọi là không gian vật lý.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Còn không gian tâm lý là sao? Là anh ở trong thân phận hình hài đó, cái tâm tư, cái cảm xúc của anh nó phải tương ứng với cái môi trường sống, nó tương ứng với cái tiền nghiệp nào mà đã đưa anh về đó. Nhớ cái đó. Cái đó quan trọng lắm luôn vậy đó, quan trọng lắm luôn. Có nghĩa là bây giờ mỗi giờ mình hãy kiểm soát mình thích, mình ghét cái gì? Chính cái thích ghét đó đó, nó đưa mình về một cảnh giới, mà ở cảnh giới đó đó, chúng ta lại tiếp tục được đẩy về phía trước, đẩy về phía trước, đẩy về lâu lắm mới có một người biết đứng chững lại để mà quan sát, và chọn một cái hướng đẹp, hướng đúng, giữa ngã ba đời, ngã ba lòng. Ngã ba đời nó đi ra từ ngã ba lòng. Mà chính ngã ba lòng nó tạo ra ngã ba đời. Mà có mấy ai trong chúng ta biết hiểu được chuyện đó?

"Ma đưa lối quỷ đưa đường,

Cứ tìm những chốn đoạ trường mà đi".

Trước ngã ba lòng và ngã ba đời đó khó lắm, khó lắm.

Con nít nó có thói quen kỳ, nó có tật, đưa nó một đôi tật là nó phải mang trật. Người lớn mình cũng vậy.

Cứ đưa chùm chìa khóa, một chùm hơi nhiều, chỉ cần đưa 3 chìa thôi, lúc nào cũng là đứt trật. Lạ lắm.

Khuynh hướng mình thì vậy đó. Cứ đưa 3 chìa đó, chỉ trừ ra mình có đánh dấu thì thôi, chứ mà nếu không đánh dấu là cái khuynh hướng mà tính theo toán học, xác suất trật rất cao. Cái possibility rất cao. Cao lắm luôn, cao lắm luôn. Thì con nít cũng vậy, nó mang tật lúc nào nó cũng mang trật. Mấy cái này nó mang tính rất là vật lý. Nhưng mà qua tới về mặt tâm lý.

Trong vòng luân hồi chúng ta luôn có khuynh hướng chọn cái ngõ chết để mà đi. Vì sao? Là vì đó là Vô Minh nó đẩy đi mà, chúng ta cứ đi theo cái bị tác động bởi cái thích và ghét. Thay vì nhìn vấn đề từ khía cạnh Bản Thể, chúng ta khoái đánh giá vấn đề từ khía cạnh Hiện Tượng. Rồi thứ hai, thay vì nhìn mọi thứ như nó là, thì chúng ta lại có khuynh hướng nhìn mọi thứ như mình muốn, đấy. Ok. chúc các vị một ngày vui và hẹn lại lần sau nhé.